

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 36/2502

พนักงานอัยการกรมอัยการ โจทก์ นายหุ้ม หรือจวน สิ้นเพ็ง ที่ 1, นายคำ หรือจั่น ฉายอุไรกร ที่ 2, นายอึ้ง หรือเอ็ง เซ็ง แซ่อึ้ง ที่ 3 จำเลย

ย่อ / หลักกฎหมาย

การลดโทษ เพราะรับสารภาพชั้นสอบสวน ควรใช้กฎหมายในขณะกระทำผิด

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องกล่าวหาว่า เมื่อวันที่ 23 กันยายน 2499 เวลากลางคืนหลังเที่ยง จำเลยที่ 1 มีมิดดาบปลายปืน จำเลยที่ 2 มีไม้ และจำเลยที่ 3 มีมีดพก บังอาจสมคบกันตัดช่อง โดยถอดผ้าไม้ขัดแต่ละล้วงถอดกลอนประตูเข้าไปในห้องเรียน อันเป็นเคหสถานที่อยู่อาศัยของนายवाद ทวีแสง โดยไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปได้โดยชอบด้วยกฎหมายแล้วบังอาจสมคบกันกระทำการเป็นโจรปล้นทรัพย์ สมคบกันลักเอาทรัพย์สิ่งของต่าง ๆ ตามบัญชีท้ายฟ้องของนายवाद และนางเสงี่ยม ทวีแสงสามีมกรรยาไปคิดเป็นราคารวม 5,270 บาท ในการนี้จำเลยทั้งสามได้สมคบกันใช้กำลังทำร้ายโดยใช้มีดดาบปลายปืน และไม้เป็นศาสตราวุธฟันและตีนายवादมีบาดแผลถึงบาดเจ็บโลหิตไหลและใช้เท้าเตะนางเสงี่ยมไม่ถึงบาดเจ็บดังใบชั้นสูตรบาดแผลท้ายฟ้อง เพื่อความสะดวกในการที่จำเลยจะลักทรัพย์เพื่อจะเอาทรัพย์ และเพื่อให้ส่งทรัพย์แก่จำเลยเหตุเกิดที่ตำบลบางมด อำเภอราชบุรีบวรณ จังหวัดธนบุรี ต่อมาเจ้าพนักงานจับจำเลยทั้งสามได้ และได้ดาบปลายปืน 1 เล่ม และมีดพก 1 เล่ม ที่ใช้ในการกระทำผิดเป็นของกลาง ชั้นสอบสวนจำเลยทั้งสามให้การรับสารภาพขอให้พิพากษาลงโทษจำเลยตามกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 มาตรา 301, 63 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา พ.ศ. 2477 (ฉบับที่ 4) มาตรา 7 ให้จำเลยใช้ทรัพย์ 5,270 บาทแก่เจ้าทรัพย์ และริบของกลาง จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ ศาลอาญาพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตามกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 มาตรา 301 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2477 มาตรา 7 และประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 มาตรา 340 แต่ให้ลงโทษตามกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 มาตรา 301 ที่แก้ไขแล้ว อันเป็นคุณแก่จำเลย เพราะมีโทษเบากว่าประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 340 วรรค 2 ตามนัยแห่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 วางโทษจำคุกจำเลยคนละ 12 ปี คำรับสารภาพชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้างลดโทษให้คนละ 1 ใน 3 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงให้จำคุกจำเลยไว้มีกำหนดคนละแปดปี ให้จำเลยช่วยกันใช้ราคาทรัพย์ห้าพันสองร้อยเจ็ดสิบ บาทแก่เจ้าทรัพย์ และให้ริบของกลาง จำเลยทั้งสามอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยทั้งสามฎีกา ศาลฎีกาฟังแถลงการณ์และประชุมปรึกษาเห็นว่า ข้อเท็จจริงคงฟังได้เป็นเบื้องต้นว่า ในคืนที่โจทก์กล่าวหาว่าจำเลยกระทำผิดนั้นในโรงที่อยู่ของเจ้าทรัพย์ นางเสงี่ยมมกรรยาและบุตรนอนหลับอยู่ในห้อง ส่วนนายवादสามีนอนหลับอยู่นอกห้อง ได้มีคนร้ายล้วงถอดกลอนประตูเข้าไปในโรง 3 คน และกระทำการปล้นทรัพย์ของนายवादและนางเสงี่ยมไป คนร้ายมีศาสตราวุธมีดและไม้ได้กระที่บและตีนายवाद แล้วทับตัวนายवादไว้ไม่ให้ลุกขึ้น ให้บอกที่เก็บทรัพย์ ทั้งได้เอาปืนสั้นของเจ้าทรัพย์ไปถือไว้ ครั้นนางเสงี่ยมร้องถามว่าอะไรกัน คนร้ายสองคนได้เข้าไปในห้องเอาหมอนคนนางเสงี่ยมถามหาทรัพย์ ได้ใช้เท้าเตะและนั่งทับนางเสงี่ยมไว้ คนร้ายเอาทรัพย์ในห้องและนอกห้อง

ไปตามบัญชีท้ายฟ้อง นายวาทยืนยันว่า จำจำเลยทั้งสามได้ ส่วนนางเสงี่ยมจำคนร้ายสองคนที่เข้าไปในห้องได้ คือ จำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 3 ที่จำได้โดยอาศัยแสงตะเกียงซึ่งจุดไว้มีแสงสว่างทั้งนอกห้องและในห้อง ห้องมีแต่ช่องประตูไม่มีบานประตู จำเลยทั้งสามนี้เป็นคนรู้จักมาก่อน นายवादได้ไปแจ้งความที่สถานีตำรวจระบุชื่อจำเลยทั้งสามในคืนนั้นเอง รองสารวัตรตำรวจได้ไปบ้านกำนันให้กำนันพาตำรวจไปจับจำเลย และได้ตัวจำเลยในคืนนั้น นอกจากนี้โจทก์นำสืบว่า ชั้นสอบสวนตอนแรกจำเลยที่ 2-3 ปฏิเสธ ส่วนจำเลยที่ 1 รับสารภาพ แต่ครั้งเมื่อให้เซ็นชื่อในคำให้การจำเลยที่ 1 ไม่ยอมเซ็นทำเป็นคนคล้ายคนวิกลจริต ได้ส่งจำเลยทั้งสามไปกองสันติบาล ได้ทดสอบเครื่องจับเท็จจำเลยที่ 2-3 เจ้าหน้าที่เชื่อว่าจำเลยที่ 2-3 กระทำผิด จำเลยที่ 2-3 ก็ให้การรับสารภาพ และได้บันทึกถ้อยคำให้เซ็นชื่อไว้ ส่วนจำเลยที่ 1 ทำเป็นเสียสติพูดจาเลอะเทอะไม่ยอมรับการทดสอบศาลฎีกาได้พิเคราะห์คำพยานโจทก์แล้ว จำเลยทั้งสามเคยรับจ้างทำสวน เจ้าทรัพย์สามมีภรรยา รู้จักมาก่อน เวลาเกิดเหตุมีแสงตะเกียงและอยู่ที่เจ้าทรัพย์นานพอมีโอกาสดำได้ ไม่น่าเชื่อว่าจะประกบปรำแก่จำเลยนางเสงี่ยมไม่เห็นจำเลยที่ 2 ก็ว่าไม่เห็น แม้จะมีประจักษ์พยานแต่นายवादคนเดียวที่จำจำเลยที่ 2 ได้ก็ตั้งแต่ที่จำจำเลยที่ 1 และที่ 3 ได้ประกอบสมกับนางเสงี่ยมภรรยา ควรเชื่อได้ว่าจำจำเลยที่ 2 ได้เช่นเดียวกัน ที่จำเลยที่ 2-3 ว่า ถูกบังคับให้รับชั้นสอบสวนนั้น หากถูกบังคับจริง ก็น่าที่จำเลยที่ 1 จะถูกบังคับด้วย แม้ตามคำฟ้องจะกล่าวถึงอาวุธที่จำเลยมีไปสมกับคำพยานโจทก์บ้าง ก็เป็นเพียงข้อพลความ หาเป็นเหตุถึงกับให้ยกฟ้องได้ไม่ ที่จำเลยเสนอสำเนาคำร้องเรียนของพลตำรวจ อุดม ปิ่นเจริญต่ออธิบดีกรมตำรวจมาในชั้นฎีกา ก็เป็นหนังสือที่พลตำรวจ อุดมได้ทำขึ้นเมื่อพลตำรวจ อุดมถูกขังในเรือนจำแล้ว หาเป็นหลักฐานที่จะหักล้างพยานโจทก์ไม่ ศาลฎีกาเห็นว่า ข้อต่าง ๆ ที่จำเลยกล่าวมาในฎีกา ไม่เป็นเหตุเพียงพอกลับสัจศาลล่าง แต่ดาบปลายปืนและมีดของกลางที่ได้มาจากบ้านจำเลยที่ 3 นั้นไม่ปรากฏว่าจำเลยรับว่าของกลางนี้ คือ ของที่ได้ใช้ในการกระทำผิดและพยานโจทก์ก็ไม่มีพยานที่จะฟังได้ ไม่ควรรับ อนึ่ง ที่ศาลชั้นต้นให้ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 นั้นไม่ถูกต้อง ควรใช้กฎหมายซึ่งใช้ในขณะกระทำผิด คือ กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 59 จึงพิพากษาแก้คำพิพากษาศาลล่าง ให้ยกเฉพาะข้อที่ให้รับของกลางนั้นเสีย ให้คืนของกลางแก่จำเลยที่ 3 และให้ใช้กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 59 เป็นบทลดโทษ

องค์คณะ

สภานายประศาสน์ · นิติธรรมประภรณ์ · วุฒินัยนิติศาสตร์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/36/2502>